

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4957/2020
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Катарина Ранђеловић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Милан Максимовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1654/20 од 23.07.2020. године, у седници одржаној 18.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1654/20 од 23.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 901/19 од 16.12.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им на име дуга исплати износ од 71.000 евра са каматом коју одређује Централна европска банка за евро почев од 05.01.2011. године па до исплате, у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Другим ставом изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка исплате износ од 587.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1654/20 од 23.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у односу на одлуку о примарном тужбеном захтеву, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су правноснажном пресудом Вишег суда у Прокупљу К 57/14 од 10.09.2015. године, оглашени кривим да су као саизвиоци, силом и претњом принудили овде туженог, као власника радње за превоз робе и друмски саобраћај „ГГ“ из ..., са којим су новембра месеца 2010. године склопили усмени уговор о ортаклуку и у фирму овде туженог уложили износ од 7.303.515,34 динара, који износ је тужени користио за текуће пословање фирме, исплате дуговања добављачима, плате возачима, отплате кредита и слично, да би након 11.12.2010. године због неиспуњења уговорних обавеза од стране туженог, раскинули уговор и тражили да им тужени врати уложени новац, па како тужени није био у могућности да то учини, након претње и пресретања туженог на ауто-путу, принудним путем пребацили два камиона у власништву туженог на своје име, чиме су извршили кривично дело принуда из члана 135. став 2. КЗ. Између странака је постојала пословна сарадња, уз заснивање ортачког односа ради поделе добити и тужиоци су туженом дали износ од 40.000 евра, који износ је тужени уплатио на жиро-рачун своје фирме и од истог вршио исплате добављачима и зараде запосленима. Новац тужиоцу није дат лично, већ за потребе фирме „ДД“, над којом је отворен поступак стечаја. Тужиоци не поседују писмене доказе да су туженом на име зајма дали износ од 70.000 евра. Вештачењем је утврђено да је тужени дана 07.12.2010. године износ од 4.050.000,00 динара уплатио као позајмицу на текући рачун предузећа „ДД“ д.о.о. ..., што износи 37.786,71 евра. Тужени је морао да продаје девизе, па је због разлике у курсу на жиро рачун своје фирме уплатио износ од 38.000 евра, а не 40.000 евра, добијен од тужилаца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредбе члана 231. Закона о парничном поступку одбили тужбени захтев као неоснован налазећи да тужиоци нису доказали да се у овом случају ради о уговору о зајму, већ о уговору о ортаклуку, што је тужени доказао, а имајући у виду и правноснажну пресуду кривичног суда којим су тужиоци оглашени кривим за кривично дело принуде и којом је утврђено да су странке склопиле усмени уговор о ортаклуку на основу кога је тужени износ од 7.303.515,34 динара који су тужиоци уложили у фирму користио за текуће пословање фирме.

По оцени ревизијског суда правилно је становиште нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева.

Наиме, правилно су нижестепени судови закључили да тужиоци туженом спорни износ новца нису дали на име зајма, већ да се у овом случају ради о усменом уговору о ортаклуку закљученим између тужилаца и туженог, те да је новац туженом дат ради улагања у фирму и остваривања добити, а што је утврђено и у правноснажној пресуди Вишег суда у Прокупљу К 57/14 од 10.09.2015. године, којом су тужени оглашени кривим. Наиме, осуђујућа кривична пресуда има правно дејство на парнични поступак који се тиче истог животног догађаја и везује парнични суд у погледу чињеница које чине битна обележја кривичног дела за које су тужиоци осуђени (члан 13. ЗПП). Сходно наведеном, имајући у виду наведено, као и да тужиоци нису доказали да су тражени износ новца туженом дали на име зајма, нити су доказали постојање дуга

у траженом износу по основу ортаклука, то је правилно њихов захтев одбијен као неоснован. Стога су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права неосновани.

Остали ревизијски наводи, представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата. Осим тога, ревизијски наводи тужилаца којима се указује на утврђено чињенично стање и оспорава оцена доказа не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку..

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић